

Forfatter: Schandorph, Sophus

Titel: Udrag fra HVORDAN HAN FIK HENDE

Citation: Schandorph, Sophus: "Fortællinger", i Schandorph, Sophus: *Fortællinger*, 1901, s. 145.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-schandorph01val-shoot-idm139737873669904/facsimile.pdf> (tilgået 12. maj 2024)

Anvendt udgave: Fortællinger

mands yngste hvidhaarede Pøde, der laa og legede med nogle Kugler, han havde trillet sammen af vaad Jord. Ungen blev arrig, tog Huen af; og da det skulde gaa ud over nogen, kylede han den i Nakken paa sin ældste Broder, der faldt i Staver over sin nye Vogn; men han havde Levemaade; han tog ganske rolig Huen og rakte den til dens Ejermand.

Jørgen Andersen gav sig som sædvanlig god Tid til sit Arbejde; da han havde faaet den første Spand halet op, klæde han sig i Hovedet og talte med sig selv, som følger:

Ja, Ungdommen! Det er noget tosset Tøj. Hvor kan nu nogen Mennesker tro, at saadan en kalkunsk Bonde som Søren Olsen giver sin Søster til en Bolsmands Søn? Og om det ogsaa blev saadan, som de vilde, saa blev Tøsen jo arrig og gal ligesom alle andre Kællinger, naar de bliver lidt til Aars og ikke mere bryder sig om Kælskab og saadanne Fornejelser.

Derefter halede han den anden Spand op, trængte atter til en Adspredelse og saa sig om efter noget, der kunde bruges dertil. Han opdagede nu Husmandskonen paa den anden Side Vejen, der efter igen at have tøjret sin Ko havde sat sig paa Gærdet, strikkende paa en sort Uldhose.

— God Dav, Maren! raabte han.

— God Dav, Jørgen Andersen!

— Det er godt Vejr til Høhesten.

— Ja, det er det sgu.

— Er jer Mand hjemme?

— Nej, han er sgu itte.

— Det er bedre, I ta'er mig, Maren, for jeg er mere stadig af mig end Per, som er saa udspekuleret til Dokumentskrivning, men la'r jer passe Lodden. Per og jeg kan jo bytte Kvinde, men saa kommer jeg vel til at gi' noget i Bytte, for mit Hus er jo jordløst, og Birthe er jo en hel Del ældre end I.

— Vrævl og Sludder har vi nok af, sagde Konen.

— Ja det er sgu sikkert, sagde Jørgen og sukkede, medens han fæstede Spandene paa Aagets Kroge, hvorefter han meget langsomt styrede op mod Gaarden.

Lars havde gjort et langt Slag, helt betaget. Han havde Lyst til at nikke til Træer, Stengærder, Pilehegn, Høstakke og alt, hvad han saa. Nede paa Engen ved Søbredden laa en temmelig stor Sten. Han rokkede den op, løftede den, saa højt han kunde, vejede den et Par Gange i Haanden, slyngede den ud i Vandet saa langt

han evnede, og da efter det vældige Plask Skummet sprøjtede op og funkede blændende i Solen, svang han sin Huc og sang:

Dansken har Sejer vandet, Hurra, Hurra.
Tysken sin Grav har fundet, Hurra, Hurra!

Det lakkede omtrent ad Middaftenstid, kunde han mærke. Nu følte han Appetitten melde sig med hele sit gamle Krav. Da han vilde stryge forbi Hølæsset i Porten, hørte han en sagte Fnisen. Han saa' til Siden, og oppe i det Hjørne af Porten, der næsten var spærret af Hølæsset, saa' han under Vognen et Par Ben, som han ikke kunde tage fejl af. Han skubbede sig hen om Bagsmækken af Vognen, nærmede sig Føddernes Ejerinde, men denne smuttede langs ad Portens lange Væg og sled under sin Bevægelse store Høtter af, der hang ned over Ansigtet paa hende. Men hun lod, som hun ikke kunde slippe bort. Lars greb hende om Livet, og skjulte bag Hølæsset, vekslede Kærestefolkene en urimelig Hob Kys. Saa skiltes de ad og gik hver til sin Side uden om Læsset; Sofie ind i, Lars ud af Gaarden.

Lars saa' ikke sin Husbond før den næste Morgen, og Synet af dette store, hovne, tvære Ansigt bragte straks hans Humørs Termometer til at falde adskillige Grader, thi det var lige saa vist, som at 2 og 2 er 4, at Søren aldrig vilde give sit Minde til, hvad han havde for. Den Sfære, hvori han levede, tillod ham nu rigtignok ikke at glve Agt paa, hvad der foregik i hans umiddelbare Omgivelse, og der gik et godt Stykke Tid, i hvilken Kærestefolkene stjal sig til adskillige Møder i Haven, hvor de gamle Stikkelsbær- og Ribsbuske, der var voksede over Mands Højde, dækkede dem for profane Øjne, i Porte, Vognskure, ja selv i Stalden, hvor Jørgen Andersen, der nu en Gang havde opdaget Hetmeligheden, betragtedes som et uskadeligt, om end stundom generende Viåne ved de Sentenser, han stadig gentog, om Kærlighedens Forkrænkelighed og Forgængelighed, som de unge afviste med haa-nende Foragt. Jørgen sagde det egentlig ikke paa Dril, men han led af en kronisk Trang til altid at snakke, i Tide som i Utide.

En Formiddag mærkede Lars imidlertid, at der var noget usædvanligt i Luften. Den ellers saa meddelssomme Husmand luskede tavs og sky uden om ham, og talte han til ham, svarede Jørgen kun: Aa, ja saamænd, ja! hvad skal man sige til Verden